

OLLA “KÕIGE, KOGU, TERVIKU” ESINDAV VÄLJENDUS

Ja... “uuriv” püüdlus -nimetame seda nii- otsib Universumi, tema dünaamika seletuse kokkuvõtet ja konkretiseerimist; koos sellega seletust elu, tema organisatsiooni, tema arengu kohta... Ja iga üks nendest aspektidest -et mitte mainida rohkem - omab oma iseärasusi, mis, praeguseks, omavahel ei ühendu. Siit ka teaduslik huvi ”Kõige” seaduse otsimiseks.

Kõik, Kõige. Ütlesime just, et see oleks üks võimalikest õigustustest. Kuid kas ei ole selle taga -ja just sellele rõhub palve- ambitsioon, mingi “vajadus” -jutumärkides-, mingi võidu, kasu, kõigeni jõudmise suhtes?

Tõenäoliselt, kuna on kerge avastada igapäevases ümbritsevas keskkonnas, argipäevastes inimestes, argipäevastes gruppides soovi, iha...

Iha... See on see sõna? Või “ambitsiooni, mis koti lõhki ajab”, omada kõike, et kõik oleks nii nagu igaüks on seda mõelnud, seda tahab, üritab seda omada igas detailis...?

Meile öeldi midagi -religioosselt-, vastavalt millele ütles Kristus: *“Ei ole võimalik teenida kahte isandat üheaegselt”*. Sest see lähtus alusest, et igaühel oli “oma miski”.

Ja see, mis toimub on see, et iga olend kujutab ette, monteerib kokku (*hisp. keeles montar tähendab ka hobuse selga ronimist*)... -justkui üritataks hobuse selga ronida, ja see oleks leebe ja kuulekas-, monteerib kokku oma elu, oma universumi, miskitmoodi, ja ootab..., olgu, “ootab”, otsib ja tahab... -tahab, tahab-, et kõik oleks nii nagu tahetakse.

Loomulikult, kui on mingi detail, mingi sündmus, mingi olukord, mis ei lähe nii nagu isik on mõelnud, siis on see nagu mingi solvang, nagu mingi alahindamine. Seda elatakse läbi nagu mingit häbematust, seda tunnetatakse kui mingit karistust. Ja ei anta enesele aru, et vastus, mis on saadud, on tema omamise, egokesksuse, oma... vajaduse, et kõik oleks nii, nagu oli mõeldud, planeeritud, selle tunnetuse... vili.

Tõenäoliselt -mitte kui õigustus, kuid küll kui üritus seletada-, olles... iga inimkond, iga inimkonna olend, Kõige produkt -rakendades seda nime

Loovale Müsteeriumile-, ilmub ja ajab võrseid igast olendist vajadus, et kõik oleks tema jaoks valmis, et kõik oleks tema teenistuses, et kõik oleks tema käsu järgi, et kõik oleks tema käe järgi, et kõik oleks nii nagu tema soovib.

Ja ta saab vihaseks ja jääb kurvaks ja satub meeleheitesse, kui see nii ei ole.

Kui see on mingi võimalik selgitus, siis peaks olend olema ette hoiatatud - nii nagu seda praegu tehakse-, et see Kõik, Tervik, Kogu... ja Mittemiski -mitte nagu midagi juurde lisatud, vaid kui ekvivalent- kuulub Loovasse Müsteeriumi, ja elav on vaid üks selle Müsteeriumi väljendustest.

Ja meie meel, mõistus..., veel algaja, oma suutmatuses, ebaküpsuses, tahab vaid oma mänguasja -ja ka teiste mänguasju, loomulikult-, siit ka tahtmine hõlmata kõike. Ta ei ole veel märganud, et erinevad... situatsioonid, olukorrad, hetked, sündmused, jne kuuluvad kõik teadvuse tasanditele, sub-tasanditele, ultra-tasanditele, meso-tasanditele ja sündmustesse, toimuvasse..., mis ilma kahtluseta on omavahel seoses, kuid mida me ei suuda -meie hetke võimekuse juures-, ei suuda neid kõiki ühendada, kokku viia!

Palve Tähenduse all, see Kõik liigub meie ees ja mässib meid endasse, reguleerib meid, liigutab meid.

Ta edendab, arendab meid, haarab meid ootamatult oma valdusesse, üllatab meid.

Ja just seal, teadvuses ja tunnetuses, on olendil võimalus -kui ta võtab eelnevalt väljendatu omaks- tunda end... lihtsalt alandlikuna...; tunda end lihtsalt kuulekana. Ja see saab annulleerima tema vajaduse tunda end enam avardununa. Ei! Vastupidi: iga korraga see Kõik muutub tema jaoks mõõtmatumaks, kuid iga korraga saab ta seda rohkem tunnetama.

Mida rohkem tahetakse, seda vähem omatakse ja vähem tuntakse, tunnetatakse.

Rohkem rahulolematust, rohkem lohutamatumust, rohkem lootusetust ja rohkem mõistetamatust ümbruskonna reaktsioonidele... Sest ootame, et koer

meid lakuks; sest ootame, et kass meile nurruks; sest nõuame, et teine meid mõistaks, sest palume, et teised meie ees lömitaks.

Ja see..., näib, et ei ole ettenähtud juhtuma.

Kui võtame omaks positsiooni olla üks... Kõike esindav väljendus, siis saaksime märkama, et kui tahetakse kõike, siis ihaldatakse omada Loomingut ennast.

Müstikud jätavad meile oma ülevoolavaid lugusid, kui avastavad oma eludes Kõige tunnetust. Nad ei leia..., nad ei leia sõnu, et kirjeldada oma kogemusi; nad jäävad sõnaahtraks. On selline "tunne et"..., et seda ei ole võimalik käsitleda.

Ja ei püüta simuleerida, näida või järgida -justnagu see oleks mingi jooks- müstilist tunnet. Ei! Kuid referentsiks sobib see meile küll. Seega -kui on nii- tahtmine Kõige suunas, selle omamiseks, hajub, kaob, siis olend vormub ja kohaneb..., ilma oma otsingutest lahti ütlemata, kuid ilma seda nõudmata.

Igapäevane nõudmine allutada elamise ettenägemist, täpselt igaühe mõõdu järgi, vastavalt iga olendi deduktiivsele tahtele, on teine märk egokesksuset, egoismist.

Ja, mitte andes seda alandlikku ja kuulekat järjekindluse vastust, lugu mis ootab, on see lugu, mida näha on. Lugu, millele on kerge hinnangut anda: läbikukkumine, raev, kadedus, lahtiütlemine, võitlus...

Kokkuvõttes: "Elu ongi selline".

Elu ei ole selline!... Elu muutub selliseks, kui üritatakse tahta Kõike ja allutada Kõik oma olendile.

Ütleb, et teised lähevad talle korda -mida teevad ja mida mõtlevad-, aga see on vale! -väljaarvatud erandid-. See on vale. Otsitakse oma personaalset mudelit, sest on kaotatud oma referentsi giid ja on lõpetatud uskumine ressursisidesse, vahenditesse, annetesse, mis igaühel on kui oma isikliku

identiteedi “vajadus”, et täita funktsiooni, millepärast ta siin on; et olla võlg, millest oli vajaka!... ja anda seda, mida vaja oli.

Tavaliselt, olend arutleb -vahel-, öeldes kuidagi väga süütukesena: *”Ja kust mina võin teada...? Ja kuidas mina saan...?”*

Ei, ei, ei, ei! Ära sea üles lõkse. Ei ole olemas mingit ribakoodi, mis on see, mida tegema peab, mis oleks juhiseks... Ei! Ei, ära sea üles lõkse. See on lõks.

Ja mõned kulutavad ära kogu oma elu!..., selleks, et neile öeldaks...

Loomulikult!, kui kulutatakse ära kogu oma elu, siis lõpuks ei... Äkki ainult selle jaoks tuldigi, kuid... tõenäoliselt mitte.

Kogu oma elu!, otsimisele ja teadmisele, mis on siin olemise tähendus.

Teadvuse märgi all ei saada seda mitte kunagi teada. Mitte kunagi.

Kuid kui elatakse ja tunnetatakse sedamööda kuidas ollakse silmitsi - lihtsusega, alandlikkuse ja kuulekusega- sellega, mida hakkab leidma, avastama; sedamööda kuidas ma ühendan ühe sündmuse teisega, kolmandaga... ja hakkab dešifreerima keelt, mis üle minu (kohal) lasub.

Ning isegi võin interpreteerida mõningaid keeli, mis lasuvad teiste (kohal) üle. Kuid see ei ole minu püüdluseks. Ei ole minu püüdluseks saavutada kõike!, ei. Minu jõupingutus..., milles tunnetan end olevat -milles tunnetan “suunda, tähendust, ”, kus tunnetan ”tunnet”, mis lükkab mind edasi, elama! Ja selles elamises saan ma avastama ja edasi liikuma, avastades üllatavaid detaile, mis viitavad Kõige kohalolule; mis viitavad Loova Müsteeriumi aktiivsele tõusule.

Ja see on nii, kuidas hakkab paljastuma igaühe olemus, ja seda hakatakse teostama ja seda näidatakse, ja hakatakse muutuma kasulikkuseks, mille järgi oli vajadus.

Aitab lõksudest: *”No ma ei tea..., sest ma vajan...”*. Ei.

Need on ärevad võimu märgid. "Ärevad võimu märgid".

Ja palvusliku Tähenduse all on see... väga inetu! Väga inetu! Mõnes muus keskkonnas võib isegi kena näida, isegi ingellik, süütukene, isegi pühitsev, kuid... teistes ringkondades -nagu see siin- on see inetu, sest teame, et nii need asjad ei käi.

Igavikku ei kohelda nõudlikkusega, armuandidega, personaalse kaastunde otsimisega.

Jõuab kohale ja on siin...

Jõuab kohale ja on siin...

Jõuab kohale ja on siin!

Ära ürita teda otsida. Lase temal ennast leida.

***